

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Kvædlinger eller Smaakvad

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 168. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1815_251-txt-shoot-idm5283/facsimile.pdf (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

For gamle Kristians Brobe at forløse
 Forsaged du en soie Stund dit Navn,
 Dit Fødenavn, omhvalvt af Nordens Krone,
 Og dybt du solte underlige Savn.
 Forundrede vi stod og Ingen kunde
 Den høie Hornes skulte Raad udgrunde,
 Nu klart det blev, den vise Alfens Mø
 Hun vilde ei at Kristian skulde dø,
 Da Sverrigs Karl nedfank i mørke Grav,
 Dit Hædersnavn hun atter mild Dig gav,
 Og at Enhver maa tro mit Død er sandt,
 Du sank for dem, som Kristian overvandt. *)

T i l l æ g.

Dette Tilgæng er haabe det første og det sidste af
 mine Kvad, som er optaget med stort og almindeligt
 Bifald, stor Pris har jeg derimod selv aldrig sat der-
 paa, og maatte ved hiint Bifald seiles til at vurdere
 det end lavere, dersom jeg ikke vidste, at det var Tidens
 omstændigheder og eneste Udsagn af den almindelige

*) Man seindre Optinet ved Blaker og hvor
 Helten udaandede.

Stemme der gjorde det saa velkomment. Naar jeg nu
 betragter og betænkter det, da maa jeg tilstaae, at det
 som Sjælbedvad er ikke at foragte, at det levende af-
 bilder de Forhaabninger mange med mig havde knyttet
 til Helten, og den mere Harme end Sorg, der saa al-
 mindelig foldes, ja der ere kristige Milt ind i Fremti-
 den, som uidentvort ei stusse, der ere Død som have
 langt mere at betyde end jeg dengang tænkte, det er et
 begejstret Kvad, og Begjæringen var mindre for Chris-
 tian August, hvis Bedrifter jo virkelig laas i det
 dunkle Hjerne, bekyrte maaske af Haabets Stjerne, end
 for den skjælle milde Drot der skulde seere og giens-
 føde Norden, og hvem det var blevet almindeligt at
 venty i Christian, ligesom siden i hans Navne. Naar
 jeg nu rolig betragter disse Forhaabninger, da kan jeg
 ingenlunde killige dem, thi de vidnede om at Diet
 havde vendt sig fra Kongelinien, og at det ventede
 Bælsken ikke fra Gud i det Høie, men fra menneskelig
 Kraft og Støgt, satte den, ei i indvortes, aandelig
 Sjælsødselse, men i udvortes Magt og Stimmer.
 Christian August var en kjøl, for sine Naabenbrødre
 omhyggelig, jævn og fællelig Mand, men at han var
 en inderlig kjerlig og gudsejrtig Mand, derpaa kjender
 jeg intet Beviis, Hjøndt heller intet paa det Modfatte.
 Det seer jeg derimod, at da han satte sig under Svee-
 sigs Throne, da han ombyttede det danske Kongenavn
 med det svenske, Christennavnet med Kämpennavnet,

da burde alle Forhaabninger om hans Gavnlighed for Norden forsondet, og om hans Død er kun det at sige: voldses den af Mennesker, da ves dem! men bist var hans Død gavnligere for Norden end hans Liv kunde blevet, Christian den Andens Brode er visstelig ved ham udfonet.

At Mychologien i dette Kvad blot er en Klædning meer til at skjule end smykke sees lettelig, min kristne Sang tog den kun paa, for ubekjendt at følge den danske Kjempe til Jerde og tale danske Død ved hans Grav, paa Graven lagde den det opslidte Klædebon, og iførde sig det aldrig siden. Skjalden opfagde Upsals grumme Gudchær af Huldskab, og spaaede selv i den Mening ret, at dette Offer blev det sidste, aldrig har han siden talt om Afers Magt, uden for at spotte og nægte den, aldrig har han siden brugt Nordens Myther uden som enkelte Billeder for christelig Sandhed, eller som Leeninger af Patriarchers Sandfaan. Ligesom Skjalden sagde at Christian kun en liden Stund forsagede sit Naavn for at ei det, men Sverrigs Carl skulde døe, saaledes gik det med Skjalden selv, kjøndt han er bermed ikke at undskyldes; der han stod frem, var Timen ikke kommet, da christen Sang kunde finde Indgang i Nordens Dre, men Kjempevisen lærde det at pnde under Krigens Bulder; det da Skjalden! at han ei for døve Dren skulde udsjunge sin Psalme, men vandt Dren for den, just da

